

«Ντοκουμέντο» με δύο ηθοποιούς και έναν μουσικό

Αντιγόνη Καράλη

12/04/2013

«Γιατί είμαστε βυθισμένοι σε έναν τρόμο όπου δεν τολμάμε να ανοίξουμε το στόμα μας και να διεκδικήσουμε;».

Δύο ηθοποιοί (Κάτια Γέρου, Ελεάνα Γεωργούλη) και ένας μουσικός (Λεωνίδας Μαριδάκης), με τα υλικά της περφόρμανς και του πολιτικού καμπαρέ, περνούν στην γκριζα ζώνη της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης της εποχής μας αλλά και όλων των εποχών στην παράσταση «Ντοκουμέντο», που παρουσιάζεται στο «Beton 7» από σήμερα έως τις 28 Απριλίου.

Εκεί επιχειρούν να ανοίξουν μία σχισμή φωτός και να θέσουν τα βασικά ερωτήματα: Μπορεί ο κόσμος να αλλάξει; Μπορεί ο άνθρωπος να σκεφτεί και να πράξει διαφορετικά; «Ζούμε κάτω από μια αίσθηση σοκ. Γιατί είμαστε τόσο σοκαρισμένοι και δεν μπορούμε να σηκώσουμε το κεφάλι μας; Δεν ήμασταν συνέχεια έτσι. Μέσα στα τελευταία τέσσερα χρόνια υπήρξαν αντιδράσεις... Κι άλλοι άνθρωποι, σε άλλες εποχές, έζησαν πολύ χειρότερα πράγματα και σήκωσαν το κεφάλι τους», λέει η Κάτια Γέρου.

«Ίσως δυσκολευόμαστε να σηκώσουμε κεφάλι γιατί προηγουμένως υπήρχε η λαίλαπα ενός τρόπου ζωής αφύσικου. Ενός πάρτι διαρκείας χωρίς χαρά». Με όχημα διαφορετικά κείμενα των Πρίμο Λέβι, Σάμιουελ Μπέκετ, Σαμπκομαντάντε Μάρκος, ενός Καναδού γιατρού που μιλάει για την ευγονική και είναι φασίστας, μέσα από δικές τους φράσεις των δημιουργών του εγχειρήματος και στίχους Ελλήνων ποιητών... «προσπαθούμε να μιλήσουμε για το πώς βιώνουμε τη νέα κατάσταση που συμβαίνει τα τελευταία χρόνια στη ζωή μας και στη χώρα μας: τι σημαίνει κρίση, τι σκεφτόμαστε γύρω από αυτή, τι μας τρομάζει, τι μας κάνει να ελπίζουμε».

Πρόκειται για «δικό μας ταξίδι, των τριών περφόρμερ και του σκηνοθέτη (Σάββα Στρούμπου) να αρθρώσουμε έναν λόγο πάνω σε αυτό το γιγάντιο

θέμα που μας ταλανίζει όλους μας». Χωρίς να «θέλουμε να δώσουμε συγκεκριμένες απαντήσεις, λέμε εμείς τι φοβόμαστε, τι πιστεύουμε, τι ελπίζουμε και τι θα προσπαθήσουμε να κάνουμε».

Μέσα από την παραγωγή «επιζητούμε να δείξουμε το τραύμα του σύγχρονου κατακερματισμένου ανθρώπου, είτε είναι τραυματισμένος από το λάιφ στάιλ, είτε τραυματισμένος από την επιθυμία του να είναι και να βρίσκεται σε μία συνεχή έκθεση του εαυτού του γιατί «εάν δεν σε βλέπουν δεν υπάρχεις». Θέλουμε να αναδείξουμε αυτό, το σύγχρονο τεμαχισμένο αιμάσσον σώμα του ανθρώπου στη σύγχρονη κοινωνία», καταλήγει η Κάτια Γέρου.